

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7MCdo/9/2013
Identifikačné číslo spisu:	3106223142
Dátum vydania rozhodnutia:	06.08.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Oľga Trnková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:3106223142.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Z. A., bývajúceho v G., zastúpeného JUDr. Jozefom Kováčikom, advokátom v Trenčíne, Legionárska č. 2, proti žalovaným 1/ Obci Adamovské Kochanovce, zastúpenej JUDr. Jozefom Opetom, advokátom v Trenčianskych Tepliciach, M. R. Štefánika 22, 2/ COOP Jednote Trenčín, spotrebné družstvo, so sídlom v Trenčíne, Hasičská 2, zastúpenému JUDr. Jánom Martákom, advokátom Dolné Srnie 362, o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 20 C 150/2006, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 28. augusta 2012, sp. zn. 17 Co 109/2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 28. augusta 2012, sp. zn. 17 Co 109/2012 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Trenčín rozsudkom z 25. novembra 2008, č. k. 20 C 150/2006-89 žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti kúpnej zmluvy z 11. mája 1999, uzavretej medzi žalovanými zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej 1/ trovy konania v sume 3 869,- Sk (128,43 €) a žalovanému 2/ v sume 6 053,- Sk (200,92 €). Nestotožnil sa s tvrdením žalobcu, že ako nájomcovi nebytového priestoru (Pohostinstva) nachádzajúcemu sa v prevádzkovej budove G., súp. číslo XXX, ktorú žalovaný 2/ (predávajúci) previedol na žalovanú 1/ (kupujúcu) kúpnu zmluvou uzavretou dňa 11. mája 1999, bolo porušené jeho predkupné právo podľa § 16 ods. 4 za použitia § 24 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení novely č. 158/1998 Z. z. s účinnosťou do 15. júla 1999 (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“). Preto dospel k záveru, že predmetná kúpna zmluva, určenia neplatnosti, ktorej sa žalobca domáhal, nie je neplatným právnym úkonom, keďže neodporuje § 16 ods. 4 uvedeného zákona. Bol toho názoru, že ustanovenie § 24 ods. 1 a 2 zákona č. 182/1993 Z. z., podľa ktorého ustanovenia tohto zákona sa primerane vzťahujú aj na budovy, ktoré nemajú charakter bytového domu, je potrebné interpretovať len primerane s prihliadnutím na účel tohto zákona a všeobecné princípy súkromného práva, t. j. vo vzťahu k predkupnému právu rozhodne reštriktívne. Predkupné právo je totiž vo vzťahu k vlastníkovi jeho obmedzením, preto právo vlastníka nakladať s vecou nemôže byť obmedzené inak, ako výslovným ustanovením zákona, čo sa deje len

výnimočne. V zákone č. 182/1993 Z. z. je výslovným ustanovením, ktoré upravuje predkupné právo ustanovenie § 16, ktoré prípady, v ktorých ho treba rešpektovať, vymedzuje taxatívne. Nemožno ho preto výkladom rozširovať, a to ani za použitia ustanovenia § 24. Predkupné právo k nebytovému priestoru sa vzťahuje výlučne na nebytové priestory nachádzajúce sa v bytovom (obytnom) dome. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie žalobcu (v poradí prvým) rozsudkom z 11. novembra 2009, sp. zn. 5 Co 6/2009 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny (§ 219 O.s.p.). Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 2/ náhradu trov odvolacieho konania 54,97 € k rukám jeho právneho zástupcu do troch dní. Žalovanej 1/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (§ 151 ods. 1 O.s.p.). Výslovil proti svojmu rozsudku prípustnosť dovolania. V plnom rozsahu sa stotožnil s argumentáciou súdu prvého stupňa, podľa ktorej je aplikácia ustanovení zákona č. 182/1993 Z. z. o predkupnom práve nájomcu nebytového priestoru v inom ako bytovom dome aj za použitia jeho ustanovenia § 24 ods. 1, nepripustná. Uviedol, že legislatívny termín primerané použitie, ktorý stanovuje § 24 ods. 1 uvedeného zákona, je potrebné chápať ako interpretačné pravidlo, podľa ktorého sa na právne vzťahy aplikujú len niektoré zodpovedajúce časti právnej úpravy, ktorá má byť použitá. Pri úvahe o primeranosti použitia právnej úpravy je potrebné vychádzať z cieľa, ktorý je sledovaný danou právnou úpravou právnych vzťahov a zo spôsobu, akým sú tieto právne vzťahy upravené. Predkupné právo nájomcu nebytového priestoru v bytovom dome spočíva v tom, že vlastník nebytového priestoru, resp. bytového domu, v ktorom sa nebytový priestor nachádza, pri odpredaji (má na mysli tak odpredaj celého bytového domu, ako aj odpredaj len nebytového priestoru) nemôže so svojím vlastníctvom slobodne nakladať v celom rozsahu ius disponendi. V prípade prevodu svojho vlastníctva musí rešpektovať predkupné právo nájomcu nebytového priestoru. Vo svojej podstate teda ide o obmedzenie vlastníckeho práva vlastníka nebytového priestoru, resp. vlastníka bytového domu, v ktorom sa tento nebytový priestor nachádza. Poukázal na závery Ústavného súdu Slovenskej republiky v jeho náleze zo 4.4.2002, sp. zn. Pl. ÚS 26/00, pokiaľ ide o obmedzenie vlastníckeho práva (práva scudiť byt komukoľvek mimo nájomcu za trhovú cenu) opodstatnené ochranou nájomcov v sprivatizovaných domoch, ktoré sú použiteľné aj na obmedzenie vlastníckeho práva predkupným právom nájomcu nebytového priestoru podľa § 16 ods. 4 zákona č. 182/1993 Z. z. Rozšírenie aplikácie tohto ustanovenia za použitia § 24 ods. 1, aj na prípady iných ako bytových domov, však podľa jeho názoru nie je ústavne konformné s ústavne garantovanou ochranou vlastníckeho práva. Od prijatia zákona došlo k vytvoreniu plnohodnotného trhu s nebytovými priestormi. Ponuka nebytových priestorov, či už na predaj alebo nájom, prevyšuje dopyt. Z hľadiska ceny, polohy, výmery, či vybavenia je táto ponuka veľmi široká. Ochrana nájomcu nebytového priestoru v inom ako bytovom dome, teda nijako nevyžaduje predkupné právo na užívaný nebytový priestor. Takéto predkupné právo by v konečnom dôsledku aj deformovalo trh s nehnuteľnosťami. V súčasnosti je na Slovensku postavených nespočetne veľa polyfunkčných budov, zábavných a nákupných centier, v ktorých sa nachádzajú nebytové priestory užívané titulom nájmu. Ak by bol žalobcom prezentovaný výklad ustanovenia § 16 ods. 4 v spojení s § 24 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. správny a nájomcom týchto nebytových priestorov by rovnako ako nájomcom nebytových priestorov bytových domov patrilo predkupné právo na nebytový priestor, viedlo by to minimálne k značnému obmedzeniu prevoditeľnosti takýchto budov. Ich vlastník, v prípade vôle nakladať s nimi formou prevodu, by musel rešpektovať predkupné právo každého jedného nájomcu nebytového priestoru v danej budove. Stav právnej istoty vo vzťahoch medzi vlastníkom takejto budovy, ktorá by bola predmetom prevodu, a jej nadobúdateľom by sa znížil, lebo účastníci prevodu si ani nemusia byť vedomí toho, že došlo k porušeniu predkupného práva nájomcu (toto pri iných budovách ako bytových domoch nie je zjavné len zo samotného výslovného znenia zákona, ale iba za použitia interpretačného pravidla § 24 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z.) nebytového priestoru, a tento sa môže dovolávať neplatnosti právneho úkonu. Na základe týchto úvah dospel k záveru, že primerané použitie ustanovení zákona podľa § 24 ods. 1 aj na budovy, ktoré nemajú charakter bytového domu, nemôže sa vykladať tak, že nájomca nebytového priestoru v takejto budove má pri prevode nebytového priestoru alebo samotnej budovy predkupné právo na nebytový priestor. Súd prvého stupňa, preto správne žalobu zamietol ako nedôvodnú, pretože pri uzatvorení kúpnej zmluvy z 11. mája 1999 nedošlo k porušeniu predkupného práva žalobcu, lebo toto neexistovalo. Otázka, či nájomca nebytového priestoru v inej budove ako bytovom dome má podľa § 16 ods. 4 v spojení s § 1 ods. 1 za použitia § 24 ods. 1 zákona

č. 182/1993 Z. z. k nebytovému priestoru predkupné právo v prípade, že sa tento, prípadne budova, v ktorej sa nachádza, prevádza, predkupné právo, nebola podľa vedomostí odvolacieho súdu doposiaľ predmetom skúmania v rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a nebola ani riešená v právnoteoretickej rovine. Keďže sa podľa názoru odvolacieho súdu jedná z hľadiska riešenia tejto otázky o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, podľa § 238 ods. 3 O.s.p. pripustil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku dovolanie. O náhrade trov odvolacieho konania (vo vzťahu k žalovanému 2/) rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 19. januára 2012, sp. zn. 2 Cdo 71/2010 (čl. 130 spisu) rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu výskytu, tzv. inej vady konania. Uviedol, že relevantnou skutočnosťou, ktorou sa bolo treba pri zistení skutkového stavu, a z neho vyplývajúceho právneho záveru zaoberať, bol charakter nehnuteľnosti, v ktorej sa nachádza predmetný nebytový priestor a účel, ktorému od svojej výstavby slúžil a slúži aj v súčasnosti. A následne z nej výkladom príslušných ustanovení zákona č. 182/1993 Z. z. vychádzajúc z jeho účelu a cieľa, zohľadňujúcim konkrétne okolnosti danej veci, vyvodiť existenciu alebo neexistenciu predkupného práva žalobcu, a z toho vyplývajúceho záveru o (ne)dôvodnosti samotnej žaloby.

Krajský súd v Trenčíne po vyžiadaní dokumentácie (pôvodne založenej v spise Okresného súdu Trenčín sp. zn. 20 C 150/2006 pod značkou 474/2007) od žalovanej 1/ a jej pripojení do spisu, rozhodol bez nariadenia pojednávania (v poradí druhým), a rozsudkom z 28. augusta 2012, sp. zn. 17 Co 109/2012 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 2/ náhradu trov odvolacieho konania v sume 54,97 € k rukám právneho zástupcu a žalovanej 1/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spočíva na správnych dôvodoch, s jeho odôvodnením sa v plnom rozsahu stotožnil a v podrobnostiach naň poukázal (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.). Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa dodal, že z vykonaného dokazovania je medzi účastníkmi nesporné, že 11. mája 1999 uzatvoril žalovaný 2/ ako predávajúci so žalovanou 1/ ako kupujúcou kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bola okrem iného aj stavba - prevádzková budova č. XXX., postavená na pozemku parc. č. X, k. ú. G.. Z úhrnu podlahových plôch nachádzajúcich sa v predmetnom dome na byty nepripadá viac ako 2/3, preto v zmysle vyhlášky č. 465/1991 Zb. ide o dom prevádzkového charakteru. V čase uzatvorenia zmluvy bol žalobca, na základe zmluvy o nájme nebytových priestorov uzatvorenej so žalovaným 2/ z 24. januára 1995, nájomcom nebytového priestoru na prízemí uvedeného domu, a to na dobu určitú 5 rokov. Uvedený skutkový stav nebol medzi účastníkmi sporný a dôvodnosť žaloby, tak stála na posúdení otázky, či napriek skutočnosti, že sa v danom prípade nejedná o tzv. bytový dom v zmysle zákona č. 182/1993 Z. z. mal žalobca ako nájomca nebytového priestoru v tomto dome zákonné predkupné právo na predmetný nebytový priestor, ktorého nerešpektovanie žalovaným 2/ robí kúpnu zmluvu z 11. mája 1999 absolútne neplatnou. Citoval príslušné ustanovenia zákona č. 182/1993 Z. z., vyhlášky č. 465/1991 Zb. a č. 83/1976 Zb., poukázal na pripojenú projektovú dokumentáciu a znalecký posudok a v nadväznosti na ustanovenia § 24, § 16 ods. 4 a § 1 zákona č. 182/1993 Z. z. ako aj § 118 ods. 2 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že definovanie pojmu primerané použitie (§ 24), by znamenalo aplikáciu zákonného predkupného práva tak, ako to predpokladá § 16 ods. 4 za predpokladu, že by sa jednalo o predaj samostatných nebytových priestorov v budovách, ktoré nemajú charakter obytného domu, čo však nie je prejednávany prípad. Uviedol, že z charakteru danej nehnuteľnosti vyplýva, že nebytový priestor, kde mal žalobca, právo nájmu nepredstavuje reálnu samostatne vyčleniteľnú časť domu tak, aby mohla byť samostatným predmetom občianskoprávných vzťahov. Z hľadiska štruktúry danej nehnuteľnosti je potom zrejmé, že sa jedná o nehnuteľnosť, ktorá nemá spoločné priestory a zariadenia domu tak, ako ich definuje § 2 zákona č. 182/1993 Z. z. Preto s poukazom na charakter daného prevádzkového domu dospel odvolací súd k záveru, že z hľadiska výkladu pojmu primerané použitie tak, ako to predpokladá § 24 v nadväznosti na § 16 ods. 4 neznamena, že by vzniklo žalobcovi z titulu nájmu nebytových priestorov zákonné predkupné právo na celú danú nehnuteľnosť, preto v konečnom dôsledku bol správny postup prvostupňového súdu, ktorý žalobu ako nedôvodnú zamietol. Z charakteru nehnuteľnosti je okrem toho zrejmé, že v danej nehnuteľnosti má nájomný vzťah nielen žalobca, ale v predmetnej nehnuteľnosti sídlil aj obecný úrad, t. j. žalovaný 1/ mal v danej nehnuteľnosti spoločenskú sálu, klub, kuchyňu, kulisáreň, ale aj miestnosť predsedu, vrátane sekretariátu a knižnicu,

čo samo osebe zakladá nedôvodnosť nájomcu nebytového priestoru (pohostinstva s príslušenstvom) na predkupné právo. Súd prvého stupňa správne vyhodnotil charakter danej nehnuteľnosti, prevádzkovej budovy, v ktorej sa nachádzalo pohostinstvo a správne vyvodil, že primerané použitie zákona č. 182/1993 Z. z. neznamená porušenie zákonného predkupného práva žalobcu k danej nehnuteľnosti. Vo zvyšku odvolací súd zotrval na svojom stanovisku prezentovanom v jeho predchádzajúcom rozsudku. Za správne považoval aj rozhodnutie o trovách konania. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal na podnet žalobcu mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky. Navrhol ho zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietal vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. (§ 243f ods. 1 písm. a/ O.s.p.), a tzv. inú vadu konania (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Uviedol, že krajský súd za účelom doplnenia dokazovania vyžiadal od žalovaných písomné podklady (geometrický plán, výpis z pozemkovej knihy a znalecký posudok č. 28/1999), ktoré mal Okresný súd Trenčín k dispozícii (čl. 52), a následne bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., 28. augusta 2012 vyhlásil rozsudok, ktorým opätovne potvrdil rozsudok okresného súdu. Tým, že krajský súd nenariadil pojednávanie, nevykonal dostatočne dokazovanie v zmysle uznesenia najvyššieho súdu, ktorý poukázal aj na dôležitosť zisťovania charakteru a účelu nehnuteľnosti v minulosti aj v súčasnosti, postupoval v rozpore s § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p. Žalobcovi neumožnil k predloženým dôkazom riadne sa vyjadriť, prípadne navrhnúť ďalšie dôkazy na určenie charakteru stavby, resp. k otázke, na aký účel stavba slúžila a doposiaľ slúži. Zákoným spôsobom neinformoval žalobcu o opätovnom odvolacom konaní, nedal mu možnosť sa vyjadriť k „novým“ dôkazom, prípadne k charakteru stavby, ktorým postupom mu odňal možnosť konať pred súdom. K tejto procesnej vade viedlo aj ďalšie pochybenie súdu a to postup v rozpore s § 118 ods. 4 O.s.p. Je nesporné, že krajský súd ignoroval žalobcu a vo veci rozhodol bez jeho účasti, navyše mu nedal možnosť vyjadriť sa k predloženým písomným dôkazom, a možnosť na záver pojednávania sa vyjadriť k doplneným dôkazom, ako aj k právnej stránke veci.

Žalovaná 1/ vzhľadom na procesnoprávny charakter vytýkaných nedostatkov, ktoré nemôžu mať vplyv na právne posúdenie veci, uviedla, že rozsudok krajského súdu je vecne správny a vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu.

Žalovaný 2/ považoval mimoriadnym dovolaním napadnutý rozsudok za vecne správny s tým, že konanie súdov nemá žiadne vady, pre ktoré by bolo treba ho zrušiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods.3 O.s.p.), po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas (§ 243g O.s.p.) generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243e ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu podľa § 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je dôvodné.

Podľa ustanovenia § 243e ods. 2 O.s.p. mimoriadne dovolanie možno podať len proti tomu výroku súdneho rozhodnutia, ktoré účastník konania, osoba dotknutá týmto rozhodnutím namietal.

Podľa ods. 3 tohto ustanovenia generálny prokurátor Slovenskej republiky nie je viazaný rozsahom podnetu v prípadoch, v ktorých ani dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolania (§ 242 ods. 2 O.s.p.).

V zmysle § 243f ods. 1 O.s.p. môže byť mimoriadne dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný rozsahom mimoriadneho dovolania, ale i v mimoriadnom dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá vadami uvedenými v § 237 O.s.p., a tzv. inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní namietal vadu konania uvedenú v § 237 písm. f/ O.s.p. (§ 243f ods. 1 písm. a/ O.s.p.), spočívajúcu v tom, že krajský súd vyhlásil rozsudok bez nariadenia

pojednávania v rozpore s § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom zakladá porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „dohovor“), porovnaj napr. II. 174/04, III. ÚS 331/04, III. ÚS 156/06.

Podľa § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie.

Z uvedeného ustanovenia teda vyplýva, že ak sa má vykonať dokazovanie, treba, aby odvolací súd nariadil pojednávanie a nerozhoduje, či ide o zopakovanie dokazovania alebo o nové dokazovanie. Súvisí to s umožnením účastníkom vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu.

Dokazovaním si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Robí tak postupom upraveným v § 120 a nasl. O.s.p. Vykonávanie dôkazov je ovládané zásadou priamosti, ktorá určuje, že dokazovanie sa zásadne vykonáva na súde, ktorý rozhoduje o veci, a to na pojednávaní, ku ktorému je potrebné predvolať účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná. Účastníci sa majú vyjadriť ku každému vykonanému dôkazu (§ 123 O.s.p.).

Z obsahu spisu vyplýva, že po zrušení rozsudku krajského súdu z 11. novembra 2009, najvyšším súdom pre tzv. inú vadu konania spočívajúcu v nezaobraní sa relevantnou skutočnosťou z hľadiska ustálenia skutkového stavu a z neho vyplývajúceho právneho záveru, odvolací súd neumožnil účastníkom vyjadriť sa k doplnenému dokazovaniu na pojednávaní, ktoré podľa § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p. nenariadil, a ktorým postupom im odňal možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Preto generálny prokurátor dôvodne namietal vadu konania podľa § 243f ods. 1 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p. nielen postupom odvolacieho súdu v rozpore s § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p., ale aj znemožnením uplatnenia ich práv vyplývajúcim im následne z ustanovenia § 118 ods. 4 O.s.p., podľa ktorého ak sa pojednávanie neodrokuje, pred jeho skončením súd vyzve účastníkov, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci. Na záver súd uznesením vyhlási dokazovanie za skončené.

Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že konanie krajského súdu je postihnuté závažnou procesnou vadou. Generálny prokurátor Slovenskej republiky preto dôvodne podal mimoriadne dovolanie podľa § 243e O.s.p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. a/ O.s.p., keďže to vyžadovala ochrana práv a zákonom chránených záujmov účastníka konania a túto ochranu nebolo možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok krajského súdu podľa § 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 3 O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.